

DELMAGYARORSZÁG

Szerkesztőség:
SZEGED, KÁRÁSZ-UTCA 9. SZÁM.
A szerkesztőség telefonja: 305.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:
egész évre 28.— K. negyedévre 7.— K.
fél évre 14.— K. egy hónapra 2,40 K.
Egyes szám ára 10 fillér.

Kiadóhivatal:
SZEGED, KÁRÁSZ-UTCA 9. SZÁM.
A kiadóhivatal telefonja: 81.

Szeged, 1917.

VI. évfolyam, 292. szám.

Vasárnap, december 16.

A szén, ami nincs.

A szén, ami nincs, a legáltalában karak-
terizálja Magyarország helyzetét. Ausztriá-
ból heteken és hónapokon át tüzet okádnak
felénk, mert kevés szerintük a zsir, a sza-
lonna, a tojás, a liszt, amit adunk nekik.
Pedig hogy többet adunk, mint szabadna,
mi sem bizonyítja beszédesebben, mint hogy
már is, a termésévnél még csak az első felé-
ben a magunk szerény lisztadagjának leszá-
llításába kell beletörődni. Megadással és a
zugolódás egy hangos szava nélkül tűrnék
ezt is, ha Ausztria felől ugyanolyan bizonyos-
sággal jönnének szénrel, papírral és egyebek-
kel, amikből nekik van, megrakodva a vago-
nok, mint amilyen bizonyosan fölünk gördül-
nek át hozzájuk az élelmiszeres tonnák.

Tudjuk, hogy Ausztriának nincsenek
hatalmas fölöslegei, de azt is tudjuk, hogy
sokat segíthetne rajtuk, ha akarna. Nem
voltunk önzők és elbizakodottak soha, hiszen
az volt mindig a legnagyobb bajunk, hogy
nem szabtuk meg érdeme szerint erőnk, te-
kintélyünk, képességeink és vérünk árát.
Innen van, hogy a német szövetséges e ér-
deink szerint bánt velünk. Ezért hagyta
magára a márka a magyar koronát, amelyet
még nyom és szorít a nemzetközi pénzpiac-
on társa, a silány és a mienknél is érték-
telenebb osztrák korona. Innen van, hogy a
mi szénellátásunk jobban megakadt, mint
bármelyiké az ő. szövetséges ország közül,
hogy az annyi véáldozatot hozó Magyar-
ország fővárosában napokon át nem terel-
hetnek gázt, hogy az ország második váro-
sában sötéték az utcák, hidegek a szobák,
világítatlanok az üzletek és talán már 24 óra
múlva nem gördülhetnek tovább az utcákon
a most sokszorosan szükséges közúti kocsik.

Teljes tisztelettel, a legerősebb és leg-
nyilvánosabb kritika készentartásával figye-
lünk mindig azokat az intézkedéseket, ame-
lyeket a helyi hatóságok a szénmizériák le-
küzdésére tettek. Nem mondjuk, hogy egyik-
másik intézkedéshez nem férhetett szó, hi-
szen ha szükségesnek mutatkozott, mindig
kifejezést adunk a közönség érdekében aggá-
lyainknak és kifogásainknak. De irózzunk
attól, hogy a demagógia vagy rövidlátás
a helyi hatóságokat tegye felelőssé, csak
azért, mert ők közel vannak és a közigaz-
gatási hatalom nálunk minden nap látható
fejei. Tessék elhinni: ha Kelemen Béla fő-
ispántól, Somogyi Szilveszter polgármester-
től vagy Balogh Károly tanácsnoktól függne,
minden pince fömve lenne szénrel és fával.

Hibás a szénközpont, mely — mint a
legtöbb központ — silányan, bürokratikusán
működik. Hibás a kormány, az eltávozott és
a mostani, mert látván az országos vesze-
delmet, egyik sem állt a talpára. A tavalyi
téli mizériái megsokszorozva nehezednek
ránk. Reprezentálja csak a kormány ezt az
országot olyan erővel és sullyal, aminő mélt-
án megilleti, majd meglátja mindenki, hogy
nem fenyegeti az ország második városát a
legbutább sötétség réme. Ne menien ki az
országból egyetlen élelmiszeres vagon, míg
a szükséglet arányában nem jön be érte szén.

A mi kincses földünk megtermi így a hajtó-
erőt és a fűtőanyagot is, az ország népe pe-

dig hálálkodva és megnvugodva nézné ezt a
bölc és biztos többtermelési módot.

Lloyd George beszéde a győzelemről.

— Oroszország eljárása meghosszabbítja a háborút. —

London, december 15. Lloyd George
miniszterelnök egy banketten többek között
a következőket mondotta:

— Landsdowne lord levele jelentékeny
aggodalmat keltett mindazoknál, akiknek
főgondja, hogy a háború tartós békével
és ne lealacsonyító vereséggel végződjék.
Landsdowne egyszerűen ugyanazt akarta
mondani, amit Wilson elnök mondott és
megnyugtató tudat, hogy Landsdownet
nemcsak ellenségeink, hanem még bará-
taink is félreértették. Nem a pacilista
képezi a veszedelmet. Attól én nem félek.
De óva intem a nemzetet, hogy óvakod-
jék attól a fértől, aki azt hiszi, hogy
győzelem és vereség között van középút.

— Vannak emberek, akik azt hiszik,
hogy valamelyes békeszerződéssel ma
véget lehetne vetni a háborúnak olyképen,
hogy megalkotnák a népek ligáját, a döntő
bíróságokat, elhatároznák a elszerezést és
ünnepélyes szerződés létesülne az összes
nemzetek között, amelyben megfogadják,
hogy nemcsak ők maguk tisztelik a béke-
szerződést, hanem meg fogják védeni
azakkal a nemzetekkel szemben is, ame-
lyek azt megtörni merészkednek. Tényleg
helyes politika ez, de a győzelem után.
Győzelem nélkül azonban az egész csak
komédia. Azért léptünk a háborúba, mert
egy ugyanilyen ünnepélyes szerződéssel
ugy bántak, mint egy papírronggyal.

— Nem tűrjük, hogy pusztá szavakkal
félrevezessenek bennünket, amikor a né-
pek ligájáról, leszerelésről, döntő bír-
ságról és az államok biztonságáról szóla-
nak. Csupa frázis ez, amelynek csakis a
győzelem adhat éltető erőt.

— Győzelmünk a világ szabadságát je-
lenti. De ha semmi kilátásunk sem volna,
hogy a helyzet a harcok meghosszabbítá-
sával javulhatna, akkor bűn volna a há-
borút meghosszabbítani. Minthogy azon-
ban meg vagyok győződve arról, hogy
célunkhoz folytonosan közeledünk, én azt,
hogy ha Poroszországnak abban a pill-
anatban, amikor a porosz katonai szellem
megrészegült a kérkedéstől, békét aján-
lanának, árulásnak tekinteném. Azok kö-
zül a lépése közzül, amelyeket teszünk,
sokról nem tudnak az emberek, azokat

kivéve, akiknek feladata az ilyeneket
megállapítani. Németország győzelmét vi-
lágga kiáltja, de bajairól nincs szó a saj-
tótjelentésekben és szikratáviratokban. Mi
azonban ismerjük azokat. A halálos csa-
pás, a brit tengerészet, megteszi hatását.

— Vannak emberek, akik azt mondják,
hogy hagyjuk abba a vállalkozásunkat,
mert nagyon sokba kerül és keresztülvi-
tele lehetetlen. Ez az óra, amelyben élünk,
nem mondható szerencsésnek. A helyzet
komolyságát egyáltalán nem akarom ki-
sebbíteni. Ha Oroszország képes lett vol-
na erejét ebben az évben kifejtetni, úgy
abban a helyzetben lehetünk volna, hogy
az ellenségnek kijáró békefeltételeket te-
hettünk volna. Oroszország eljárása nem
fog bennünket, mint ahogy hiszik, általa-
nos békére készíteni, csupán a világhábo-
rut fogja meghosszabbítani és Oroszor-
szágot magát a porosz militarizmus kar-
jaiba dobni. Ha Oroszország kitarat szá-
déka mellett, hogy az ellenség keleti front-
járól, amely eddig erejének több, mint
egy harmadát igénybe vette, csapatoknak
ezreit és nagytömegű hadianyagot visz-
szavonhatja, hogy Angliát, Franciaorszá-
got és Itáliát megtámadja, feladataink ko-
moly szaporodását jelenti. Oktalanság
volna a veszélyt lebecsülni, de épügy tul-
becsülni is; a legnagyobb oktalanság vol-
na azonban nem szembezállani vele.

— A harcból kiálló helyébe kettőzött
erővel lép Amerika. Oroszország össze-
omlása és Olaszország ideiglenes veresé-
ge kétségtelenül súlyos részt juttat a ter-
hekből, amíg Amerika nem lesz kész,
hogy viselni segítse azokat. Semmi ok
sincs pánikra, még most is küldünk csa-
patokat Olaszország segítségére.

— A győzelem a hajótér kérdésén mu-
lik. Semmi más nem hozhat vereséget,
mintha szükében leszünk a hajóternek. Ez-
ért hajótért kell szerezni Amerika új,
óriási seregeinek átszállítására. Német-
ország arra építi reményét, hogy ezek a
félelmetes tömegek sohasem juthatnak el
harcterünkre. De csalódni fog. Mi gyor-
sabbán építünk hajóteret, mint bármikor
a béke idejében.

Lloyd George a zsal végezte beszédét.